

ישראל גולים מאדמותם. מטמת שליטת מלך
כבל.

ובכן כיום הזה שהו עשרה כספת, אנ
צרכים לצום ולהתענות בכדי לזכור את
הקלקלים שהיו בעבר, אבל הקלקלים האלו
קיימים גם היום, ומכחי פריטי, מלך ככל צד
על ירושלים היום, והחיקן הוא כמסת
להתענות ולצטעק לכבוד שישחוד אותו
מהמצור הזה של מלך כבל, בכדי שטעל
להקים את ירושלים עצום שפחה נכמת תשתי.

**ענו ה' ענו כיום עם תעניתו,
כי בצרה נחלה ארצתי**

(תשית תשתי)

מה יכולה להיות צרה יותר גדולה מה
שאום נמצא בתוך צרה ואני יודע מה
ככלל? זוהי הצרה הגדולה ביותר. וה כצנ
מצביע שלנו. הצרה שלנו היא צרה איזנה
הצרה היא - שאין לנו קשור עם הבורא
איברו את הקשור. אכזרנו היו מקושרים כ
הזמן עם מציאות ה' יתי, ודרכו עמו נכס
איש אל רעהו, כל מחשבותיהם הכוזרות
ומעשדיהם היו כפי שמתגז ומפעל אדם אשר
נמצא במחיצתו מלך כל היקום כולו. ולכנ
קשה מאוד מאוד לומר זאת, אדם כ
לביהביטי ומתפלל, הרבה פעמים הוא אי
חושב על מה שהוא אומר ועל מה שהו
מתפלל, רק לפעמים הוא נוכד שיש הקוד
ברוך הוא בעולם, כל היום אני זוכר שית
עכשיו כשהוא בא לביהביטי הוא נוכד שית
מצאות הכודא בעולם, אבל כד"כ כמסו
היום אין אני זוכרים את הכודא, כלמת
כדחתי, כבתי, ואפילו כבית הנמת כוס
התפילה והלימוד, פעמים רבות אין אנ

ה נבחן שמלך כבל שם כמצוד את
ירושלים, כלומר, מכניס את ירושלים שבנפש
האדם למצב של מצודת ועודת, המציאות של
ירושלים האמיתית, וירשלים וקדושה, היא

מציאות רחבה ומתוחה, כאשר האדם הולך
ברוך של אהבה הזולה ושל רצון להשפיע,
עולמו מתחזק, הוא מתחזק לאנשים, לשמעת את
מצוקותיהם, לעזור להם, הוא זורם עם
האנשים, עם הכריאה, אבל כשאדם עושה רק
למסן עצמו, למסן היצרים והתאוות שלו הוא
מסתגר ומצטמצם בתוך עצמו, זה נקרא
מצוד, מלשון צודת עין וערות לב, השליטה
הזו של הגלגל מכניסה את האדם לתוך
צרות עין וערות לב, מכניסה את ירושלים
לתוך מצוד, זה תחילת החורבן. כי בזמן
שהאדם נכנס לתוך מצוד כזה והוא לא יכול
להשתחרר ממנו, כמסו של דבר כל היזמי
האלוקי של ירושלים יורד לטמיון ואובד, הכל
נשרף, בית המקדש שבתוך ירושלים שהוא
מקום הקודש נשרף, וחשיבות השכינה
מסתלקת.

והזו ענין "שכינתא כעפרא" - כל
החשיבות של הקדושה נעלמת, מה שאדם
צריך לחיות היים של נתינה, של לדון את
הכדי לכף זכות, של הכנעה לבורא, של קבלת
עול מלכות שמיים, כל זה נראה כענין דבר
תפל שאין בו טעם, כעפר, והו נבחן
שהשכינה מוטלת כעפר.

וענין ש"עם ישראל גולים מאדמות",
כשמענינו - שכל הרצונות הישראלים שבאדם
נעלמים, נמצאים בשליטה של אומות העולם,
'ארמיה' מלשון 'ארמיה לעליון', הרצון של
האדם להידמות לעליון כבתי "מה הוא רחום
אף אתה רחום", נקרא אדמת ישראל, אבל

ית המקדש מוכרח להיות דווקא
ליים, דשם השראת השכינה, כי
וגילוי אלוקותו יוכלים להיות
גישים רק בנפש כוז שהיא נקייה,

מבבלת מהזהמה והלכלוך של
ול היצרות וההאזותנות לתועלת
האדם, ככל שהאדם מתקדם
מהרצליק וכפחתה של רצון
של אהבה הזולה, יש בו יותר
שכינה, הוא מרגיש יותר את
האלוקית, ככל שהאדם יותר
א מסוגל להתנתק מכל ההבלים
שמציע לו העולם הזה, ולהבין
ערך היחיד שיכול האדם להשיג
היכורי עם מי שאמר והיה העולם,
שבנפש האדם.

ז הירושלים הזו צריך לבנות, היא
את בנפש האדם, אבל בחבית
ה שמגולה זה הצד השני, דהנה
: "לא נבנתה צור אלא מחורבנה
ים", כלומר, הבניין של עיר
האדם הנקראת 'צור', מלשון צרות
לב, בא דווקא מחורבן ירושלים.
לה, עברדותנו היא לגלות את
ליים שבנו, כי היא נעלמת, ומה
: ההפך. הרצליק הוא מגולה
שפיע מכוסה, וצריך לבנות את
זאת אותה, את זה אפשר לעשות
עם ספרים וסופרים, ספרים
היכורי של האדם עם הבורא,
סקים בגולות הכודא, המביאים
זשק והרצון להתחבר עם הבורא,
דרכים וכוחות להתנתק מהאנו
ז הם אנשים שבנפש חיים כן,
למעלה.